sus ama beni bırakma

Halim Şafak

ellerimi tutmak isterdin ya
rüzgârlar geçip giderdi denize bakan evin penceresinden
hiç sönmesin diye ateşler yakardım ikimizin arasına
saatlerce konuşurdun sorular sorardım
hep seni öpebilir miyim sorusunu
yanıtsız bırakmanı severdim gözlerinle
beni öpme derdin beni öpme ama sus
susardım avuçlarım terler kanlar içinde
saatlerce denizler göller gibi susardım
gözlerim susmazdı kalbim susmazdı oysa
denizin ortasına fırlayan iskele
taş kıran işçiler harç makineleri motorlar susmazdı

suya eski şarkılar atardık balıklar için
konuşmazdık susardık susmayı en çok sen isterdin
denize baka baka öperdim seni
ellerimi gövdende gezdirirdim
sarılırdım seni kucaklardım

zaman ne kadar kısa derdik ya
yürüyüşümüze ayak uydururdu yelkovanla akrep
zamanı bir ucundan tutup uzatırlardı ne güzel
hayattan konuşurduk ya
deniz kenarındaki işçilere dönerdim yüzümü
kürek seslerine karışırdı
çocuk odalarına doluveren silah sesleri
uykuda yakalarda gövdemizi
sokaklar/da harfleri boyna kalınlaştırılan grev pankartları
elleri ayakları çoğaltan yürüyüşler
beni öp/me derdin beni öp/me ama sus
susardım
susmazdı vapur düdükleri yüzümüzdeki çizgiler
ellerini tutardım bırakmazdım
sus derdin sus ama beni bırakma.

iç. “Baştan Sona Susmak”, Suteni Yay., 1.b 1996

bachibouzouck.com

“sus ama beni bırakma”, Halim **Şafak**, iç/in bb, No: 103 Hors Série - Ayrık Sayı - Special issue [02.2024] [YŞA]